

Náš „milovaný“ hraničný priechod Petržalka – Berg

10. decembra 1987 sa po prvý krát v histórii slovenských dychových hudieb podarilo našu kapelu presadiť do najprestížnejšej televíznej relácie zábavného charakteru v celej západnej Európe – a to do programu **Musikantenstadl** s legendárnym moderátorom Karlom Moikom. Dramaturgia tohto svetoznámeho programu si MK vybrala, aby sme im zahrli a zaspievali zmes piesní z Hontu pod názvom Victoria (Sticha šuhaj nenáhli, Tá lišovská nevesta a Viem ja jeden reksumkerda... – z našej 5. platne). Táto zmes mala vo Viedni veľký úspech. Po tomto priamom prenose z viedenského UNO Center Halle pred asi 5000 divákmi a miliónmi televíznych divákov po celom svete (Musikantenstadl sa vtedy priamo vysielal do všetkých štátov západnej Európy, preberali to aj televízie v Austrálii, Južnej Afrike a inde), nás potom oslovili prísť ešte raz do Musikantenstadlu. 10. novembra 1998 sme opäť hrli zmes Victoria v meste Stayer v priamom prenose. (Vtedy bola aj súťaž divákov o najlepšiu skladbu z toho programu a naša skladba zvíťazila v konkurencii rakúskych, nemeckých ale aj amerických interpretov rôznych skladieb v tomto programe).

Lenže všetka ta sláva a česť reprezentovať našu kultúru vtedy v skoro nedostupnom západnom show biznise mohla skončiť skôr, ako začala...

Totíž po úmorných procedúrach vybavovačiek vycestovania na západ v roku 1987 (služobné pasy, pozvanie, víza, výjazdná doložka, atď.) bolo treba ešte prejsť cez štátne hranice do Rakúska. Keď sme prišli na štátnu hranicu Petržalka – Berg, tak prišiel do autobusu colník a spýtal sa kto sme a kam ideme. Odpovedal som mu, že sme Malokarpatská kapela a ideme do Rakúska nakrúcať televíznu reláciu a odovzdal som mu všetky potrebné papiere. On sa do nich ani nepozrel a hovorí : Tak vy ste tá Malokarpatská ?! Hudec a Mareček – vezmite si všetky svoje veci a pod'te so mnou ! (Neprajníci našej kapely – my aj vieme ktorí – nám dopredu zariadili, aby sme sa von nedostali a aby kapela zažila poriadnu medzinárodnú blamáž a zrejme by si tým aj podpílila konár a boli by sme zrejme zakázaní existovať). Keďže náš stabilný tenorista Jožko Gašparovič mal práve v tie dni povinnosti v Slovenskej fílharmonii, tak namiesto neho išiel s nami do Rakúska náhradník – náš priateľ pplk. Dušan Mareček – vtedy dirigent a hlavný veliteľ Posádkovej hudby Bratislava. Takže pokus o diskreditáciu kapely a hlavných osôb, ktoré to mali odniesť bol jasný. Museli sme si vziať všetky osobné veci, kroje, nástroje a vzali nás do zvláštnej miestnosti na colnici. Prikaz bol – vyzliecť donaha! Dôkladne prezreli každý kúsok oblečenia či niečo nepašujeme, všetky papiere v taške a pod. Ja ako zodpovedný vedúci za 16 ľudí v kapele som musel mať pre každý prípad nejakú rezervu vo valútach (ak by sa napr. pokazil autobus, niekto ochorel a pod.), tak som prenášal schované medzi listinami v mojom kufriku niekoľko tisíc šilingov. Colník detailne prezeral všetky moje listiny v kufriku, bol 5 cm od schovaných šilingov, no asi vtedy stáli pri nás všetci svätí – šilingy nenašiel. Prikázali nám obliecť sa a pustili nás naspäť do autobusu. Ďalších kolegov z kapely vôbec neprezerali a potom sme počuli z autobusu, ako si colníci vonku medzi sebou hovorili, že ako je to možné, že nič nenašli, krútili hlavou a nič iné im nezostávalo, len nás pustiť do toho zlého kapitalistického sveta...

Takže – 5 cm chýbalo aby Malokarpatská kapela i celá československá socialistická kultúra zažila poriadne fiasko, pretože v upútavkách na Musikantenstadl sme boli veľakrát avizovaní, že bude zo Slovenska v tomto programe účinkovať najlepšia slovenská dychovka. No a 5 cm chýbalo k tomu, aby ako dôsledok devízového priestupku bola MK zakázaná a ja som sa možno ocitol v base.